

JERUZALEM IN DE ZOMER

In deze aflevering:

- Een gesprek bij de openhaard in Dallas
- Een persoonlijke geschiedenis met TJC-II
- Twintig Jaar TJC-II

Afrika-missie van TJC-II – MAART 2016

door Brian Cox

(Een TJC-II team was op missie in Kenia van 4 tot 13 maart. De teamleden waren o.a. Brian Cox (teamleider), Howard Bass, Elizabeth Kamau, David & Raquel Piles, zr. Mary Paul en Paula Leitner.)

Het is duidelijk dat het nu de tijd rijp is voor TJC-II in Afrika. God is een land en mogelijk een heel continent aan het voorbereiden om zich te verzoenen met Israël.

TJC-II is het beginpunt van dit proces van verzoening. Het zal namelijk eerst beginnen met een geestelijke ontmoeting tussen het Messiaans-Joodse lichaam en de kerk uit de volkeren in Kenia. Dat zal dan een effect hebben in de hemelse gewesten. De uitwerking daarvan zullen we vervolgens zien in de politiek en diplomatie en daar zullen sociale en handelscontacten uit voortkomen tussen Israël en de landen van Afrika.

Om welke reden dan ook heeft God Afrika gekozen als de plaats waar Hij begint om op grote schaal de volkeren in een juiste verbinding met Israël te brengen.

Veel mensen, Jood en niet-Jood, zijn dor de jaren heen door God gebruikt om Afrika te bezoeken en daar liefde en gebed voor Israël te zaaien en te cultiveren. TJC-II is echter een visie, specifiek gericht op verzoening tussen Israël en de volkeren die begint vanuit de geestelijke basis tussen het Messiaans-Joodse deel en de christenen uit de volkeren, waarbij alle stromingen van oosters-orthodox en katholiek tot evangelisch, pinkstergemeentes en

vrije kerken zijn inbegrepen.

- De eerste diplomatieke reis van TJC-II naar Afrika in 2006 (door Brian Cox en Dan Juster) was naar Kenia. Er was interesse en openheid maar de tijd was nog niet rijp. Er was echter één belangrijke ontwikkeling, namelijk de betrokkenheid van Elizabeth Kamau in de visie van TJC-II.
- De tweede diplomatieke reis van TJC-II naar Afrika was ook naar Kenia (door Brian Cox, David Lazarus, Johannes Fichtenbauer en Vasile Mihoc). Er was een groeiende interesse en een grotere openheid, maar de tijd was nog steeds niet rijp. Hoewel de visie van TJC-II niet echt wortel schoot, hebben we wel indruk gemaakt op een aantal leiders van historische kerken.
- De derde diplomatieke reis naar Afrika in 2012 was naar Kenia, Oeganda en Ghana (door Brian Cox, Benjamin Berger, Eyal Friedman en Elizabeth Kamau).
- Nu in 2016 was het de vierde diplomatieke reis naar Afrika en het is duidelijk dat de tijd rijp is voor de vervulling van de visie van TJC-II in Kenia. Dit is tijd voor de Internationale Comité van TJC-II om mensen en financiële ondersteuning vrij te

maken voor een grote bijeenkomst in Nairobi.

Onze doelen waren: (1) De visie van TJC-II bekend maken in **Nairobi, Nakuru en Mombasa**, waar we vier presentaties hebben gegeven: "Het ontstaan van het Messiaans-Jodendom" (Howard Bass), "De visie van TJC-II" (Brian Cox), "De onberouwelijke roeping en bestemming van Israël" (Howard Bass) en "Op de juiste wijze verbonden zijn met Israël" (Brian Cox). (2) Een geestelijke verzoening tot stand brengen tussen Israël en Kenia. (3) Een groep leiders vinden die toegewijd willen zijn aan de visie van TJC-II in Kenia. (4) Een groeiende groep voorbidders voor TJC-II in Kenia vinden en trainen (Elizabeth Kamau, Dave & Raquel Piles).
(VERVOLG OP PAGINA 2)

In Nairobi vertelde een bisschop uit een pinksterkerk over een visioen dat hij elf jaar eerder had ontvangen op een berg in de buurt van Nairobi. Hij zag eerst hoe het land Kenia op de top van de berg kwam. Daarna zag hij alle landen van Afrika op de top van de berg komen. Toen zag hij dat de Jorden vanuit Israël op de top van de berg kwamen en hoe de landen van Afrika verzoend werden met Israël.

Afrika-missie van TJC-II Africa – MAART 2016

(VERVOLG VAN PAGINA 1)

(5) Vanguard Ministries in Nairobi versterken tot een geestelijke basis voor TJC-II (Howard Bass, Brian Cox, Elizabeth Kamau). (6) Diplomatieke bijeenkomsten hebben met senior-leiders

om de visie van TJC-II te promoten (Brian Cox, Howard Bass,

Elizabeth Kamau). (7) Keniaanse Now-Generation vinden, ontmoeten, een relatie met hen opbouwen en hen vormen in de visie (zr. Mary Paul, Paula Leitner).

Nakuru – is een grote stad in Kenia, ongeveer drie uur rijden van Nairobi. Omdat deze stad door de leiders van Kenia gezien wordt als de “geestelijke poort” tot het land, leek het een geschikt beginpunt voor onze missie. We hadden een diner met de pastorkring van Nakuru, waar bisschoppen, pastoren en leiders van semi-kerkelijke bedieningen van de hele stad bijeenkwamen. Een korte uitleg van onze missie werd gegeven door Elizabeth Kamau en Brian Cox (belangrijk voorbereidend werk voor de missie was al gedaan door Elizabeth Kamau).

De volgende dag waren er ongeveer **200 bisschoppen en pastoren** bijeen voor een conferentie die we hielden in een christelijk retraitecentrum. Zowel in de ochtend als in de middag werden twee presentaties gegeven door Howard Bass en Brian Cox. Na de ochtendsessie leidde de Heilige Geest de deelnemers in **een tijd van diepe verootmoediging** voor de vervangingstheologie en andere vormen van christelijk antisemitisme en verwerping van de Joodse wortels door de niet-Joden. Dit vond zijn hoogtepunt in een geestelijke handeling waarbij de meeste leiders persoonlijk naar Howard Bass (Messiasbelijdende Jood) kwamen om ceremonieel het eerstgeboorterecht terug te geven aan de oudste broer.

Mombasa – Mombasa is een grote havenstad gelegen aan de Indische oceaan, ongeveer een uur vliegen van Nairobi. Mombasa is heet en heel vochtig en heeft een ander geestelijk klimaat dan Nakuru. De bevolking

van deze regio is bijna 50% moslim. Een leider beschreef de relatie tussen de beide gemeenschappen als een van samenwerking en vriendschap, terwijl andere leiders spraken over de groeiende agressie van de moslimgemeenschap en de toenemende radicalisering en indoctrinatie van de moslimjeugd in de theologie van de jihad en ook hun militaire training.

De eerste avond brachten we door met enkele leden van de pastorkring van Mombasa, die allemaal evangelisch of pinkstergelovigen zijn. De volgende dag was er een conferentie voor ongeveer 200 **Keniaanse bisschoppen, pastoren, voorbidders en Now-Generation** in een plaatselijke kerk. Tijdens de ochtend- en middagsessies was er lofprijzing. Howard Bass en Brian Cox gaven de vier presentaties, zowel 's ochtends als 's middags, gevolgd door een tijd van vragen en antwoorden. Het laatste deel van de middag brachten David en Raquel Pyles door met ongeveer 30 voorbidders en zr. Mary Paul en Paula Leitner met ongeveer 30 Now-Generation jongeren.

Nairobi – We brachten twee dagen door met mensen van **Vanguard Ministries**, een voorbede-bediening geleid door Elizabeth Kamau. De opzet daarvan was om hen door onderricht, bediening en het bouwen van relaties toe te rusten tot een geestelijke basis voor TJC-II in Afrika. Op de eerste dag gaven Howard Bass en Brian Cox de vier presentaties en dit werd gevolgd door een tijd van bediening door de Heilige Geest aan de aanwezigen. Op de tweede dag gaf Howard Bass een uitgebreidere versie van zijn getuigenis als Messiasbelijdende Jood, spraken Dave en Raquel Pyles over voorbede bij TJC-II en zr. Mary Paul en Paula Leitner over hun ervaringen als lid van de TJC-II Now-Generation. In de middag hadden zij een ontmoeting met een groep van 25 à 30 Now-Generation jongeren, terwijl Dave en Raquel een ontmoeting hadden met een groep van ongeveer 30 à 40 voorbidders. **In beide bijeenkomsten zijn belangrijke contacten gelegd.**

Op de twee zondagen werden vier kerken bezocht waar presentaties gegeven werden over de visie van TJC-II. We hebben ook een ontmoeting gehad met het Nairobi Comité

van de Evangelische Alliantie van Kenia (EAK). Elizabeth Kamau en Brian Cox gaven presentaties die enthousiast ontvangen werden. **Zij hebben toegezegd om het**

toekomstige werk van TJC-II in Kenia organisatorisch te ondersteunen en daagden Brian Cox uit om in juni terug te keren naar Kenia. Dit was een belangrijke ontmoeting! Brian Cox en Elizabeth Kamau hadden een ontmoeting met Margaret Odoul die vertelde over haar visie voor een TJC-II conferentie voor heel Afrika in maart 2017. Er is ook een mogelijkheid dat er een Nationale Conferentie gaat komen voor heel Kenia in 2017.

Een onverwachte ontwikkeling tijdens deze missie was dat **bisschop Kalembo Wa Kasongo Crispin**, een pinksterbisschop van Loeboembasji in Democratische Republiek Congo zijn vriend Howard Bass vergezelde. De bisschop was de hele tijd bij ons in Nairobi, Nakuru en Mombasa. Hij heeft onze presentaties verschillende keren gehoord en heeft het werk van de Heilige Geest in onze bijeenkomsten gezien. Tijdens onze bijeenkomst met het EAK Comité van Nairobi stond hij op en gaf op een elegante wijze getuigenis van de dingen die hij had gezien. **Zijn getuigenis was de overtuigende factor voor het leiderschap van de EAK om zich achter de visie van TJC-II te scharen.** De bisschop zal thuis kerkleiders bijeen brengen en een TJC-II team in de nabije toekomst uitnodigen.

TJC-II heeft plannen om eind juni terug te keren naar Kenia om de contacten met het EAK Nairobi Comité en de pastorkring van Nakuru en Mombasa verder uit te diepen en om zich ook te richten op de leiders van de historische kerken. Overwogen wordt ook in 2017 een nationale conferentie in Nairobi, Kenia te organiseren met het thema “Verzoening tussen Israël en Kenia.”

Brian Cox, lid van het TJC-II Internationale Comité, episcopaaal priester

Een gesprek bij de openhaard in Dallas in Texas

door Aaron Trank

(Een van de directeurs van Jews for Jesus)

Afgelopen april waren 31 leiders van de Messiaanse beweging bijeen in een bovenzaal in Dallas in Texas. Samen vertegenwoordigden we een breed spectrum aan gemeentes en bedieningen. We hadden tijd gereserveerd, ondanks onze drukke agenda's, om een gesprek bij de openhaard te hebben dat bijna acht uur zou duren. De meesten in de zaal kenden elkaar, sommigen waren naaste medewerkers geweest en anderen hadden een gebroken relatie met mensen hier aanwezig. Terwijl we daar in een grote kring zaten, nam Marty Waldman, de rabbijn van Baruch HaShem Messiaanse Synagoge in Dallas en gastheer van de bijeenkomst, het woord en legde ons uit waarom hij ons gevraagd had hierheen te komen: **omwille van eenheid.**

Rabbijn Marty legde uit wat we allemaal wisten maar slechts weinigen wilden zeggen: er is gebrek aan eenheid in de Messiaanse beweging. Dat hier 31 leiders bijeen waren gaf echter hoop op een verbetering en hoewel de spanning soms voelbaar was, luisterden we allemaal terwijl rabbijn Marty zijn hart deelde.

Toen ik de volgende ochtend op het vliegtuig stond te wachten om naar huis terug te keren, dacht ik na wat er bereikt was: nieuwe toewijding om relaties op te bouwen.

Gebedsverhoring – Dit gesprek bij de haard was niet alleen een stap geweest naar meer eenheid onder senior-leiders van de Messiaanse beweging, maar het was ook een verhoring van het gebed van de jongere generatie. Minder dan een maand voor de bijeenkomst in Dallas, was een groep van 70 jonge Joodse gelovigen in Jezus voor hetzelfde doel bijeengekomen in Seattle. Die bijeenkomst was onderdeel van een grotere beweging genaamd "Grassroots", welke geen officiële leiding kent, maar gestuurd wordt door een kerngroep van jonge leiders vanuit verschillende organisaties. De bijeenkomsten, die de afgelopen

negen jaar jaarlijks hebben plaatsgevonden, vormen een poging om de eenheid in de Messiaanse beweging te herstellen op basisniveau door het ontwikkelen van relaties met elkaar. Vorig jaar werd ik uitgenodigd om deel te nemen aan de kerngroep en ben gaan dienen als een promotor voor de Grassroots-beweging binnen de Messiaans-Joodse wereld.

Als de bijeenkomsten theologisch van aard waren geweest dan hadden we waarschijnlijk onze verschillen benadrukt, aangezien beide bijeenkomsten werden bezocht door een breed en divers spectrum aan Joodse volgelingen van Jesjoea met ieder hun eigen geloofsexpressie. Bij deze bijeenkomsten waren er geen debatten. We kwamen bijeen als medeleerlingen, in het geloof dat het nastreven van eenheid wezenlijk is voor de toekomst van de Joodse bediening.

Waarom werken aan eenheid? – Jezus heeft ons geleerd om elkander lief te hebben; Hij heeft gezegd dat de wereld zou weten dat we Zijn discipelen zijn als we dat zouden doen. Ik vraag me af of ons gebrek aan eenheid een blokkade was om werkelijk effectief te zijn in onze rol als getuigen binnen de grotere Joodse wereld. De apostel Paulus benadrukt het belang van de eenheid aan de christenen van Efeze:

"Als gevangene in de Here, vermaan ik u dan te wandelen waardig der roeping, waarmede gij geroepen zijt, met alle nederigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid, en elkander in liefde te verdragen, en u te beijveren de eenheid des Geestes te bewaren door de band des vredes: één lichaam en één Geest, gelijk gij ook geroepen zijt in de ene hoop uwer roeping, één Here, één geloof, één doop, één God en Vader van allen, die is boven allen en door allen en in allen. Maar aan een ieder onzer afzonderlijk is de genade gegeven, naar de mate, waarin Christus haar schenkt." (Efeziërs 4:1-7)

Paulus noemt de kenmerken van eenheid: relaties onderhouden, nederigheid, zachtmoedigheid, geduld en verdraagzaamheid ("elkaar in liefde te verdragen"). Deze kenmerken zouden invloed moeten hebben op onze houding tegenover de ander, in

het bijzonder degene met wie wij het niet eens zijn, en een bereidheid om te vergeven en zij die ons pijn doen te verdragen.

Nederigheid - We kunnen niet tot eenheid komen als we denken dat we beter zijn dan de ander. Nederigheid vraagt van ons om onze trots opzij te zetten. Daarom gebiedt Paulus ons om te zijn: *"Zonder zelfzucht of ijdel eerbejag; doch in ootmoedigheid achte de een de ander uitnemender dan zichzelf."* (Filippenzen 2:3)

Dit vormt nogal een uitdaging wanneer we de implicaties ervan beseffen! Zijn wij er bijvoorbeeld zo van overtuigd dat onze theologie correct is, dat we geen relatie kunnen hebben met iemand die een andere theologische visie heeft, zonder de ander te willen overtuigen van ons gelijk?

Zijn we zo overtuigd van onze methoden dat we geen relatie kunnen hebben met iemand die de dingen anders doet zonder te proberen hem te overtuigen te veranderen? Zijn we zo overtuigd van onze geestelijke volwassenheid dat we neerkijken op degenen die nog steeds worstelen met zonde en onvolwassenheid? Hoogmoed komt gemakkelijk, in het bijzonder voor mensen zoals wij die opgevoed zijn in een individualistische maatschappij die zich richt op persoonlijke ambitie en prestatie boven teamwerk. Maar zelfs de discipelen, die leefden in een maatschappij die meer op gemeenschap gericht was, waren met elkaar aan het discussiëren wie de grootste zou zijn in het Koninkrijk. Het antwoord van Jezus aan Zijn discipelen is voor ons vandaag hetzelfde: *"Wie nu zichzelf gering zal achten als dit kind, die is de grootste in het Koninkrijk der hemelen."* (Matteüs 18:4).

Laten we zachtmoedig en geduldig zijn tegenover degenen met wie we het niet eens zijn. Spreuken 15:1: *"Een zacht antwoord keert de grimmigheid af, maar een krenkend woord wekt de toorn op."* Dit is een algemene wijsheid, die net zo toepasbaar is op de omgang met onze broeders in de Messias als in het spreken tot de ander in het algemeen.

(WORDT VERVOLGD OP PAGINA 4)

Een gesprek bij de openhaard in Dallas in Texas

(VERVOLG VAN PAGINA 3)

Tijdens een evangelisatieactie op straat bij het Centraal Station in New York, had ik twee verschillende ontmoetingen die dit principe onderstrepen. Eerst ontmoette ik een Joodse dame, die er uitzag als mijn oma, die voorbij liep en zei: "Je moet je schamen dat je dit doet!" Ik dacht even na en antwoordde haar toen: "Nee, dat hoeft ik niet. Jezus is de waarheid en ik schaam mij voor de waarheid niet!" De dame kwam terug en begon met luide stem alle verschrikkelijke dingen op te noemen die in de naam van Jezus zijn gedaan. Ik kon er geen woord tussen krijgen. Toen ze uitgepraat was, maakte ze een obsceen gebaar, spuugde op de grond en liep weg. Deze keer was ik beschaamd. Omdat ik zachtmoedig en vriendelijk was geweest had ik geen ruimte van haar gekregen om mezelf uit te leggen. Ik herinnerde me een citaat uit het boek *Hoe u vrienden kunt winnen en mensen kunt beïnvloeden* van Dale Carnegie: "Je kunt een ruzie nooit winnen. Als je verliest dan heb je verloren en als je wint heb je ook verloren." Ik beloofde mezelf dat ik nooit meer op straat op eenzelfde ruzieachtige wijze zou antwoorden.

Een half uur later liep een orthodoxe Joodse man van middelbare leeftijd voorbij en sprak precies dezelfde woorden: "Schaam je dat je dit doet!" Deze keer antwoordde ik anders. "Meneer, kunt u mij uitleggen waarom ik me moet schamen?" De man stopte. Ik denk dat nog nooit iemand hem had gevraagd om zijn woorden uit te leggen. Hij keek mij strak aan en begon alle dingen op te noemen die in de naam van Jezus zijn gedaan en begon daarna rustig uit te leggen hoe het hem frustreerde om "Jews for Jesus" te zien aangezien hij zich niet kon voorstellen hoe een Jood zich ooit kon inlaten met de antisemieten die ons volk hebben vervolgd. Ik luisterde naar hem en knikte bevestigend. "Ik begrijp waarom het u frustriert en het spijt me als ik u boos heb gemaakt. Maar weet u dat Jezus zelf een Jood was en dat hij beweerde de Messias te zijn en dat al zijn oorspronkelijke discipelen Joden waren?" In de vijf minuten daarna kon ik hem het evangelie vertellen. Spreuken 15:1 heeft ook betrekking op onze relaties binnen de Messiaanse gemeenschap. Zonder vriendelijkheid jagen we mensen van ons weg zonder dat we ze de gelegenheid bieden om onze woorden te horen en te overdenken. Zonder geduld eisen we een onmiddellijke verandering en zijn we niet

in staat om de vriendelijkheid te bewaren die we op de lange duur nodig hebben wanneer zij die problemen met ons hebben die maar blijven hebben.

Eenheid en vergeving – Binnen onze beweging is vaak een geschiedenis van pijn doen en pijn gedaan worden door anderen. Hoe kunnen we eenheid bereiken in dat soort situaties? Het antwoord ligt in het vierde punt van Paulus in Efeziërs 4:2 – om elkander in liefde te verdragen. In Kolossenzen 3:13, voegt Paulus toe: "Verdraagt elkander en vergeeft elkander, indien de een tegen de ander een grief heeft; gelijk ook de Here u vergeven heeft, doet ook gij evenzo."

We worden niet slechts opgeroepen om geduld te hebben met onze broeders maar ook om hen te *vergeven*. In situaties van langdurige onenigheid zien we vaak dat relaties gebukt gaan onder een weerstand naar de ander die voortkomt uit een stuk innerlijke gewondheid. Dat is heel begrijpelijk. Maar de Heer roept ons op om te vergeven omwille van de eenheid. Dank God dat we het volmaakte voorbeeld hebben van de vergeving van Jezus om vooruit te kunnen. Denk aan Petrus, een van zijn meest intieme discipelen en vrienden, die Jezus in de steek liet op het moment van zijn diepste nood en die zelfs zo ver ging dat hij de relatie tussen hen ontkende. Maar Jezus, degene die daaronder geleden had, was degene die het initiatief nam om te vergeven en de relatie met Petrus te herstellen. Jezus vraagt van ons niet meer dan Hij zelf in zijn leven heeft gedaan.

Twee praktische stappen om eenheid te bevorderen – Er zijn vele manieren om eenheid te bevorderen. Hier noem ik twee stappen die in mijn leven van groot belang zijn gebleken.

☞ **Wees gericht op het onderhouden van relaties.** Een van de dingen die ik geleerd heb door mijn betrokkenheid bij Grassroots is dat het onmogelijk is om eenheid te hebben met mensen waar je geen relatie mee hebt! Om eenheid te kunnen bevorderen moeten we ons inspannen om een relatie te hebben en te onderhouden met de mensen waar we eenheid mee willen hebben. Anders zorgt onenigheid er al gauw voor dat we *over* elkaar praten in plaats van *met* elkaar. Door eenheid te zoeken zullen onenigheden ervoor zorgen dat we in ge-

sprek met elkaar gaan op een manier die de relatie versterkt in plaats van verzwakt.

☞ **Spreek positief over elkaar** – of in ieder geval niet negatief over elkaar! Ik hoorde eens dat iemand die ik verder niet kende negatief over mij sprak. Ik maakte me daar boos over en wilde hem dat betaald zetten. Maar in de geest van eenheid onderzocht ik mijn boosheid, bad voor deze persoon en belde hem toen op. Het bleek dat hij uit de derde hand gehoord had wat ik in een bepaald context gezegd zou hebben en dat hij op basis van dat verslag boos was geworden. Hij dacht dat ik negatief had gesproken over *hem*. Het gesprek over de telefoon bleek een uitstekende gelegenheid voor ons beiden om onszelf te verneederen, elkaar te bevestigen en onze toewijding uit te spreken tot een relatie die in de toekomst tot een dialoog kan worden. Dit was een voorbeeld voor ons van de kracht van roddelen, wat we in de Joodse traditie *lasjon ha-ra*, kwaadsprekerij noemen. Ik worstel er nog wel eens mee om mijn tong in bedwang te houden, maar ik ben vast besloten om positief te spreken over anderen, om te proberen hun visie op een zaak te begrijpen en er voor te waken dat onenigheden tussen ons andere relaties niet beïnvloeden. Wanneer we roddelen zien als zonde en in gebed besluiten om het geen plaats te geven in ons leven, dan geeft God ons de kracht om het te herkennen wanneer het zijn lelijke kop opsteekt.

Conclusie – Misschien roept God u op om eenheid te zoeken met die mensen van wie u vervreemd bent geraakt. Wanneer we werken aan eenheid, dan doen we dat omdat het een gebod is van Jezus en omdat Paulus het ons vraagt. We ontvangen daartoe de kracht van de Geest, wanneer we blijven streven om meer te worden als Jezus, en onze broeders te vergeven in nederigheid met vriendelijkheid en geduld. We worden beloofd in deze pogingen doordat de kracht van het evangelie daarmee zichtbaar wordt en de wereld dan weet dat we waarachtig Jezus' discipelen zijn. Laten we samen bidden als we eenheid zoeken binnen het grotere lichaam van de Messiaans-Joodse gemeenschap.

Een persoonlijke geschiedenis met TJC-II

door Brian Cox

Lees een biografie van Brian Cox op:

<http://TJC-II.org/?team=the-reverend-canon-brian-cox>

Mijn leven met TJC-II begon meer dan 20 jaar geleden met twee mensen, een gelovige vrouw in Duitsland en een rabbijn in Texas.

In 1991 ontmoette ik Christa Behr, een Lutherse vrouw uit Hamburg, die diensten van verootmoediging organiseerde in voormalige concentratiekampen van de Nazi's in Duitsland en Polen. Christa nodigde mij in 1994 uit om deel te nemen aan een van deze diensten in het kamp Sachsenhausen in de buurt van Berlijn. De dienst werd geleid door dominee Paul Toasperm uit Berlijn en Benjamin Berger, die rabbijn is van een Messiaanse gemeente die bijeenkomt in Christ Church in Jeruzalem. Tijdens de dienst beleden 300 oudere Duitsers hun schuld, huilden en vroegen God vergeving dat zij de eed aan Hitler hadden afgelegd, "Sieg Heil" hadden geroepen en niets hadden gedaan terwijl hun Joodse burens werden geslagen en gearresteerd door de Gestapo.

Terwijl dit plaatsvond bracht de Heilige Geest een diep verdriet in mij en ik begon intens te huilen. Tenslotte keerde ik mij naar Peter Dippel, een pastor uit Berlijn die naast mij zat en zei: "Peter, ik weet niet wat er met mij gebeurt!" Hij glimlachte en zei: "Brian, de Heer heeft hetzelfde met mij gedaan toen Hij me een bovennatuurlijke liefde gaf voor het Joodse volk."

In de weken daarop merkte ik dat er iets was veranderd in mijn hart. Voorheen was ik onverschillig geweest naar mijn Joodse burens, niet vijandig maar onverschillig. Ik merkte dat ik de Joodse mensen ging opzoeken. Ik raakte bevriend met een rabbijn en met twee overlevenden van de Sjoa.

Een paar maanden later ontving ik een kort bericht van Barbara Bolte Smith, een parochiaan uit de Heilige Jacobus parochie in Newton Beach waar ik medevoorganger was geweest. In haar briefje schreef zij dat de Heilige Geest haar geleid had mij te schrijven over de visie die de Heilige Geest had gegeven aan Marty Waldman, de rabbijn van Baruch HaSchem Messiaanse Synagoge in Dallas. Toen ik over de visie las die rabbijn Waldman noemde "Een Tweede Vergadering van Jeruzalem" sprong mijn hart op van vreugde.

Twee weken lang heb ik gebeden over deze visie. Toen ik daarna contact met hem opnam, ervoeren we al snel de aanwezigheid van de Heilige Geest in ons

gesprek. Een maand later nodigde de rabbijn mij uit om een eerste bijeenkomst van Messiasbelijdende-Joodse leiders en christelijke leiders uit de volkeren bij te wonen. Deze groep is uitgegroeid tot het Internationale Comité van TJC-II, waar ik ook deel van uitmaak.

Wat hoopt onze groep te bereiken? De eerste vergadering van Jeruzalem, waarvan we het verslag hebben in Handelingen 15, werd bijeengeroepen als gevolg van een crisis in de eerste Messiaanse beweging. We moeten ons realiseren dat de eerste volgelingen van Jezus geen christenen waren, maar Messiasbelijdende Joden. Ze behielden hun Joodse identiteit maar erkenden Jezus (Jesjoea) als de Messias. De kerk was niet gesticht als een vervanging voor Israël, maar als een twijg die geënt moet worden op de olijfbom (Rom. 9-11). Als het gevolg van de arrogantie van de niet-Joodse gelovigen begon de kerk steeds meer afstand te nemen van haar Joodse wortels en begon het virus van het antisemitisme te groeien in ons DNA.

In het jaar 787 AD werd tijdens het Tweede Concilie van Nicea canon 8 aangenomen waarin staat: *"Aangezien sommigen die komen van de religie van de Hebreëën in dwaling denken dat zij een spotterij kunnen maken van Christus, die God is, door te doen alsof zij christen zijn, terwijl zij in het privaat Christus ontkennen door zowel in het geheim de Sabbat en andere Joodse praktijken te onderhouden, verordineren wij dat zij geen communie kunnen ontvangen, noch bij gebedsdiensten aanwezig kunnen zijn, noch aan de kerk deel kunnen hebben"*.

De kerk en de Joodse leiders werden het over één ding eens: Je kunt niet Jezus volgen en Jood blijven. Die visie heeft bijna 1200 jaar stand gehouden.

Maar God had daar een andere idee over. Vanaf de 19e eeuw heeft het Joodse geloof in Jezus een opwekking beleefd in plaatsen als Moldavië, Bulgarije, Polen en de Verenigde Staten. Tijdens de Jezus-beweging in de jaren '60 en '70 werden veel Joodse hippies volgelingen van Jezus. Voor hen was vanzelfsprekend: ik ben Joods, maar ik geloof dat Jezus mijn Messias is. Wat doe ik nu?

In 1967, het jaar waarin Israël bezit nam van de Oude Stad van Jeruzalem, voor het eerst in bijna 2000 jaar, werd de Messiaans-Joodse beweging geboren. Het is een kleine, maar snel groeiende beweging. In Israël zijn er meer dan 10.000

Messiasbelijdende Joden. Er zijn meer dan 200 Messiaanse gemeentes in de Verenigde Staten. Er zijn ook Messiaanse gemeentes in Argentinië, Brazilië, Canada, Mexico, Engeland, Frankrijk, Duitsland, Nederland, België, Ierland, Rusland, Oekraïne en elders.

TJC-II is een beweging van gebed, verootmoediging en opbouwen van relaties met het oog op verzoening tussen het Joodse deel en het niet-Joodse deel van het lichaam van de Messias (Christus). Vanaf de start van TJC-II in 1995 zijn er gebedsreizen gemaakt naar Israël, Polen, Rome, Spanje, Turkije en de Tsjechische Republiek. Er zijn diplomatieke reizen gemaakt naar Afrika, Europa, Latijns-Amerika en het Midden-Oosten. Conferenties zijn georganiseerd in Addis Abeba, Buenos Aires, Chicago, Dallas, Jeruzalem, Gnadenthal (D), Helvoirt (NL), Kiev en Nairobi.

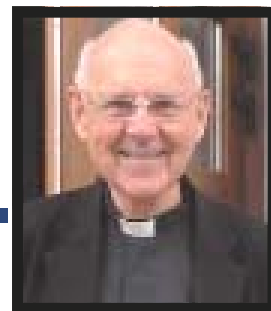
Rooms-katholieke leiders hebben TJC-II omarmd. In 1997 werd kardinaal Christoph Schönborn van Wenen in Oostenrijk een grote steun. In 1998 heeft een kleine groep van ons een ontmoeting gehad met kardinaal Joseph Ratzinger, die daarna paus Benedictus XVI werd. Hij verwelkomde het ontstaan van de Messiaans-Joodse beweging als een belangrijk eschatologisch teken en kardinaal Georges Cottier, de pauselijke theoloog, startte een dialoog met Messiasbelijdende-Joodse leiders. De anglicaanse aartsbischop Rowan Williams heeft in Lambeth Palace een halve dag een ontmoeting gehad met Messiasbelijdende-Joodse leiders uit Israël en Engeland.

TJC-II is zeer enthousiast ontvangen door anglicanen in Afrika en Latijns-Amerika. Een team van TJC-II was twee dagen bij de bisschoppenconferentie van West-Afrika. Er zijn uitnodigingen om de bisschopsconferenties bij te wonen in Kenia, Oeganda en Tanzania. Veel Afrikaanse christenen beschouwen verzoening met Israël een voorwaarde om de volheid van de zegeningen van God over Afrika te ervaren. Rabbijn Waldman en ik hebben ook in Chicago een kleine bijeenkomst van episcopale en Messiasbelijdende-Joodse leiders georganiseerd. Ik geloof dat de tijd aangebroken is dat de episcopale kerk zich gaat voegen bij de andere provincies van de anglicaanse gemeenschap en onze Messiasbelijdende broeders en zusters gaat erkennen.

Twintig Jaar TJC-II

Een terugblik door Peter Hocken

(Mgr. Peter Hocken is een rooms-katholiek theoloog, leraar, auteur en lid van het Internationale Comité van TJC-II)

In September 2006 vierde TJC-II de eerste tien jaar. We hielden een internationale gebedsbijeenkomst in Jeruzalem om de Heer te danken, en zijn licht en zegen te zoeken voor de volgende jaren. Terug kijkend naar de tweede tien jaar, in het licht van de grote hoop die er was tijdens Jeruzalem 2006, heb ik de communiqués van 2005 t/m 2007 herlezen.

Jeruzalem 2006 was een opwindende bijeenkomst. De visie van TJC-II werd verwelkomd door de broeders van de "Jerusalem Olive Tree Fellowship" (die later geassocieerd is met TJC-II). Er was een sterk gevoel dat dingen op hun plek kwamen. Velen werden de ogen geopend voor de heerlijkheid van de visie van TJC-II en voelden het alomvattende karakter van de visie (alle Joodse gelovigen in Jesjoea en alle kerken van de volkeren) en de betekenis ervan voor de eindtijd.

Leden van het IC met een Ethiopische koptische leider

Degenen die nu 20 jaar op weg zijn met TJC-II, weten hoe de Heer ons steeds weer verder heeft geleid. In 2004 gingen we naar Ethiopië en ontdekten de

betekenis van de koptisch-orthodoxe kerk voor de Joods-christelijke relaties. In Buenos Aires in 2005 verdiepte zich de rooms-katholieke verootmoediging voor de afschuwelijke geschiedenis van de Spaanse Inquisitie en de Maranen. Het bezoek aan Antiochië (nu Antakya)

in de lente van 2006 bracht een diepe Messiaans-Joodse verootmoediging teweeg vanwege de zonden in Antiochië die beschreven staan in het boek Handelingen. We worden steeds weer uitgedaagd, Jood en niet-Jood, van welk continent we ook komen.

In hoe verre is het momentum van 2006 bewaard gebleven? Terwijl heden ten dage meer mensen weten over het bestaan van Messiasbelijdende Joden en TJC-II en er zeker meer mensen bij betrokken zijn (er is nu een aanwezigheid in 29 landen), is mijn persoonlijke indruk dat er toen een dieper besef was van het geestelijke doel, namelijk een Tweede Vergadering van Jeruzalem. In mijn visie was de impact daarvan groter in 2006 dan nu in 2016. Wat kunnen de redenen daarvoor zijn?

Een eerste reden is dat het Internationale Comité in de eerste tien jaar tweemaal per jaar bijeen kwam. We reisden bewust **als groep**, wat we ervoeren als een "mobiele tabernakel", naar gebieden van de wereld om daar de visie te presenteren. Deze "tabernakel" maakte de visie zichtbaar: mannen met zulke verschillende achtergronden die handelden in eenheid door Messias Jesjoea. In 2008 zijn twee beslissingen genomen: er zou slechts één bijeenkomst zijn van het comité per jaar en deze zou zijn in Jeruzalem. Vanaf die tijd heeft de "tabernakel" niet meer bewogen (behalve tijdens de gebedsreis naar Bohemen in 2015).

Een tweede reden is dat we ons niet meer zo uitgedaagd voelen door de enorme omvang en het specifieke karakter van deze visie. We zijn eraan

gewend geraakt en denken dat we het wel begrijpen.

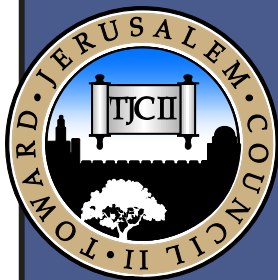
We zijn al tevreden met minder dan de genezing van de hele geschiedenis van Israël en de kerk. De moeilijkheid van het omhelzen van deze totale omvang zien we in de terugkerende obstakels die we tegen komen: zij die de christenen uit de volkeren willen absorberen en verjoodsen in plaats van die twee met elkaar verzoenen en de tegenstand die er is tegen de deelname aan TJC-II van de rooms-katholieke en de orthodoxe kerken. Als we toegeven aan deze druk wordt de visie gebroken. Deze visie voor de totale verzoening moet ons blijven uitdagen.

Een derde reden kan zijn dat niet alle leden van het Internationale Comité van TJC-II in staat geweest zijn om bij iedere gebeurtenis aanwezig te zijn.

De leiders van TJC-II hebben vanaf het begin geweten, toen we voor het eerst hebben gehoord over de visie van TJC-II, dat we gingen deelnemen aan iets dat waarachtig van God was; deze waarheid is zo indrukwekkend dat we als mensen vaak ons beeld van TJC-II moeten bijstellen en onszelf de vraag moeten stellen: "Menen we deze visie en de implicaties ervan, volledig te bevatten?" Ik geloof dat het antwoord op die vraag direct invloed zal hebben op de impact van TJC-II. Mijn gebed is dat wij het denken van Christus zullen hebben, wanneer we deze vraag stellen, en de moed om te handelen op grond van het antwoord.

TJC-II

TOWARD JERUSALEM COUNCIL II

Gepubliceerd door TJC-II, een non-profit initiatief dat begon in 1995.

Uitvoerend algemeen secretaris:

Marty Waldman Email: egs@tjcii.org

Editor:

Carole Wright Email: editor@tjcii.org

Nationaal Coördinator voor Nederland:

René Leitner Email: tjc-ii@hetnet.nl
Tel: 040-2515183

U kunt uw belastingaftrekbare giften sturen naar:

IBAN: NL35 INGB 0001 5643 88

T.n.v. Stichting Toward Jerusalem Council-II
Postbus 7250, 5605 JG Eindhoven

Websites:

www.tjcii.nl www.tjcii.be www.tjcii.eu www.tjcii.org

De visie van TJC-II

- **Joodse gelovigen en gelovigen uit de volkeren tot eenheid brengen:** Joh. 17 – Werken aan verzoening tussen de christelijke en Messiaans-Joodse gemeenschappen.
- **Werken aan een Tweede Vergadering van Jeruzalem:** Hand. 15 – De Joodse gelovigen in Jesjoea eisten niet van de gelovigen uit de volkeren dat ze Jood moesten worden. Tijdens een Tweede Vergadering van Jeruzalem zal de Kerk uit de volkeren de Joodse gelovigen welkom heten met behoud van hun Joodse identiteit en gebruiken.
- **Eenheid aanmoedigen die leidt tot herstel:** Rom. 11 – Het werk van TJC-II is fundamenteel, zowel voor de christelijke als de Messiaans-Joodse bedieningen.
- **De weg bereiden voor de terugkeer van Jesjoea:** Zach. 8 – Het herstel van de rechtmatige plaats van de Joodse gelovigen in het Lichaam van de Messias is de weg voorbereiden voor de terugkeer van Jesjoea.